

ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΟΜΝΗΜΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΥ

15
1921

ΦΩΤΟΤΥΠΙΚΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ * 1969 * RÉIMPRESSION ANASTATIQUE

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ÉDITIONS

ΒΑΣ. Ν. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

BAS. N. GRÉGORIADÈS

Ε.Υ.Δ. της Κ.τ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Geschichte von Venedig von Heinrich Kretschmayr. Zweiter Band. Die Blüte. Cotha 1920. Friedrich Andreas Perthes A—G.

Ὁ ἀνυπομόνως ἀπὸ μακροῦ ἀναμενόμενος δεῦτερος τόμος τῆς ἱστορίας τῆς Βενετίας τοῦ ἐν Βιέννῃ καθηγητοῦ τῆς ἱστορίας καὶ διευθυντοῦ τοῦ ἀρχείου Δρ. Ἡρρίκου Kretschmayr ἐξεδόθη ἤδη πρό τινος. Ὁ δεῦτερος οὗτος τόμος, ὁ περιλαμβάνων τὴν ἱστορίαν τῆς Βενετίας ἀπὸ τοῦ δεκάτου τρίτου μέχρι τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος, δηλαδή τὴν τῆς κλασικῆς ἐποχῆς, ἔπρεπε νὰ ἐκδοθῆ μετὰ τινὰ ἔτη ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ πρώτου, ἐξεδόθη ὅμως μετὰ πάροδον δεκαπέντε ὄλων ἔτων. Τοῦτο ἐγένετο οὐ μόνον ἕνεκα τῆς δυσχερείας τῆς συναθροίσεως καὶ κατεργασίας τοῦ ὕλικου καὶ τῆς ἐπιφορτίσεως τοῦ συγγραφέως δι' ἄλλων καθηκόντων, ἀλλὰ καὶ ἕνεκα τῶν τελευταίων πολεμικῶν γεγονότων, ὡς ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεὺς ὁμολογεῖ. Εὐτυχῶς, ὡς ὁ ἴδιος ἀντιφέρει, ἤρχισε ἤδη τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ τρίτου καὶ τελευταίου τόμου, οὕτως ὥστε δύναται τις νὰ ἐλπίσῃ σόντομον τὴν περάτωσιν τοῦ ὅλου ἔργου.

Ὁ δεῦτερος τόμος διαιρεῖται εἰς τρία βιβλία, ὧν ἕκαστον περιλαμβάνει τρία κεφάλαια ὡς ἀκολούθως.

Βιβλίον τέταρτον (σ. 3—175).

- Κεφ. 10 Ἀνατολή καὶ Ἀδρίας (σ. 3—67).
- Κεφ. 11 Πολίτευμα (σ. 68—132).
- Κεφ. 12 Δεισδουσίαι ἰδίου πολιτισμοῦ (σ. 133—175).

Βιβλίον πέμπτον (σ. 179—328).

- Κεφ. 13 Ἀγῶνες διαφραξέως (σ. 179—242).
- Κεφ. 13 Ἡ terraferma (σ. 243—280).
- Κεφ. 15 Ὁ χρυσοῦς αἰὼν. (σ. 281—328).

Βιβλίον ἕκτον (σ. 329—534).

- Κεφ. 16 Πολιτικὴ τῆς χώρας (σ. 331—394).
- Κεφ. 17 Ἡ κρίσις (σ. 395—448).
- Κεφ. 18 Μεταμόρφωσις τοῦ βενετικοῦ δόου (σ. 448—532).

Μετὰ τὰ τρία ταῦτα βιβλία ἔπονται **Παρατηρήσεις** (σ. 535—553), **Διορθώσεις** καὶ **προσθήκαι** (σ. 553—567) καὶ **ὀνομαστικός Πίναξ** τῶν περιεχομένων (σ. 567—701).

Καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ τούτῳ τόμῳ ἀκολουθεῖ ὁ συγγραφεὺς τὴν αὐτὴν μέθοδον, ἣν ἠκολούθησε καὶ ἐν τῷ πρώτῳ. Πανταχοῦ διαφαίνεται ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ ἡ γνώσις τῶν πραγμάτων, ἡ ἐκ τῶν πηγῶν ἀντλούμενη καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἐπεξεργασία τῶν πηγῶν, ἡ καθιστῶσα τὸ ἔργον τοῦτο κατ' ἐξοχὴν ἐπιστημονικόν. Ἐν τούτοις οὐδαμῶς προσκλῶπει τις εἰς ἕτηρὸν ἐπιστημονικὸν ὕψος, ἀλλὰ τὸ κάλλος τοῦ λόγου, ὅπερ ὁ συγγραφεὺς γνωρίζει κάλλιον παντὸς ἄλλου νὰ μεταχειρίζεται, καθιστᾷ τὸ ἔργον τερπνὸν ἀνάγνωσμα εἰς πάντα καὶ μὴ εἰδικόν. Εἰς πολλὰ μάλιστα μέρη τοῦ ἔργου διαφαίνεται μεγαλοπρεπὴς καὶ καλλιτεχνικὴ περιγραφή συναρπάζουσα τὸν ἀναγνώστην. Τὸ κάλλος οὐδαμῶς τοῦ λόγου οὐδαμῶς διαταράσσει τὴν ἐπιστημονικὴν ἀκρίβειαν τοῦ ἔργου. Οὐδαμῶς ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐν τῷ Kretschmayr εὗρέθη ὁ ἀρμόδιος συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας τῆς Βενετίας καὶ ὅτι διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ τρίτου τούτου ἔργου ἀναπληροῦται κενὸν ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ κόσμῳ ἀπὸ μακροῦ γενόμενον αἰσθητόν. Εὐχόμεθα ὅπως ταχέως ἐκδοθῆ καὶ ὁ τρίτος καὶ τελευταῖος τόμος καὶ οὕτω συμπληρωθῆ ἔργον ὅπερ ἄνευ ὑπερβολῆς δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ κλασικόν.